

(32)
 OTUZİKİNCİ SÛRE
 es-SECDE

Adını 15. âyette geçen kelimeden alan bu sûre Mekke'de nâzil olmuştur. 18, 19 ve 20. âyetlerinin Medine'de nâzil olduğu da rivayet edilmiştir. 30 âyettir.

Bismillâhirrahmânirrahîm

1. Elif. Lâm. Mîm.

2. Bu Kitab'ın, âlemlerin Rabbi tarafından indirilmiş olduğunda asla şüphe yoktur.

3. «Onu Peygamber kendisi uydurdu» diyorlar öyle mi? Hayır! O, senden önce kendilerine hiçbir uyarıcı (pey-

gamber) gelmemiş bir kavmi uyarman için -doğru yolu bulalar diye- Rabbinden gönderilen hak (Kitap) tır.

4. Gökleri, yeri ve bunların arasındakileri altı günde (*devirde*) yaratan, sonra arşa istivâ eden Allah'tır. O'ndan başka ne bir dost ne de bir şefaathınız vardır. Artık düşünüp öğüt almaz mısınız?

(«Altı gün», «arş» ve «istivâ» hakkında A'râf sûresinin 54. âyetindeki ve Hüd sûresi'nin 7. âyetindeki açıklamalara bakınız.)

5. Allah, gökten yere kadar her işi düzenleyip yönetir. Sonra (*bütün bu işler*) sizin sayageldiklerinize göre bin yıl tutan bir günde O'nun nezdine çıkar.

(«Birgün» diye belirtilen zarfın, meâlde verildiği şekilde- sadece ikinci cümleye bağlanması mümkün olduğu gibi, bunun, âyette geçen her iki yüklemle «yönetir» ve «çıkartır» fiilleriyle alâkalı olduğu görüşü de vardır.

Bazı müfessirlere göre, Allah'ın katında bir günün insanların sayageldikleriyle ne kadar bir süreye karşılık olduğu, sabit bir husus değildir; nitekim Meâric sûresinde (70/4) bu sürenin elli bin yıl olduğu belirtilmiştir. Bazı müfessirlere göre ise, «bin yıl», «elli bin yıl» gibi ifadeler kinaye türündendir, yani sürenin uzunluğunu anlatmak içindir.)

6. İşte, görülmeyeni de görüleni de bilen, mutlak galip ve merhamet sahibi O'dur.

7. O (*Allah*) ki, yarattığı her şeyi güzel yapmış ve ilk başta insanı çamurdan yaratmıştır.

8. Sonra onun zürriyetini, dayanıksız bir suyun özünden üretmiştir.

9. Sonra onu tamamlayıp şekillendirmiş, ona kendi ruhundan üflemiştir. Ve sizin için kulaklar, gözler, kalpler yaratmıştır. Ne kadar az şükrediyorsunuz!

10. «Toprağın içinde kaybolduğumuz zaman, gerçekten (*o vakit*) biz mi yeniden yaratılacağız?» derler. Doğrusu onlar Rablerine kavuşmayı inkâr etmektedirler.

11. De ki: Size vekil kılınan (*bu konuda görevlendirilen*) ölüm meleği canınızı alacak, sonra Rabbinize döndürüleceksiniz.

12. O günahkârların, Rableri huzurunda başlarını öne eğecekleri, «Rabbimiz! Gördük duyduk, şimdi bizi (dünyaya) geri gönder de, iyi işler yapalım, artık kesin olarak inandık» diyecekleri zamanı bir görsen!

13. Biz dilesek, elbette herkese hidayetini verirdik. Fakat, «Cehennemi hem cinlerden hem insanlardan bir kısmıyla dolduracağım» diye benden kesin söz çıkmıştır.

(Allah Teâlâ insanları ve cinleri cebren cennet veya cehenneme sevketsaydı, kulun hürriyet ve iradesinin, bunlara bağlı imtihanın manası olmazdı. Mükellefler, kendi iradeleriyle hidayet ve cennet, yahut dalâlet ve cehennem yolunu seçeceklerdir.)

14. (O gün onlara şöyle diyeceğiz:) Bu güne kavuşmayı unutmanızın cezasını şimdi tadın bakalım! Doğrusu biz de sizi unuttuk; yaptıklarınızdan ötürü ebedî azabı tadın!

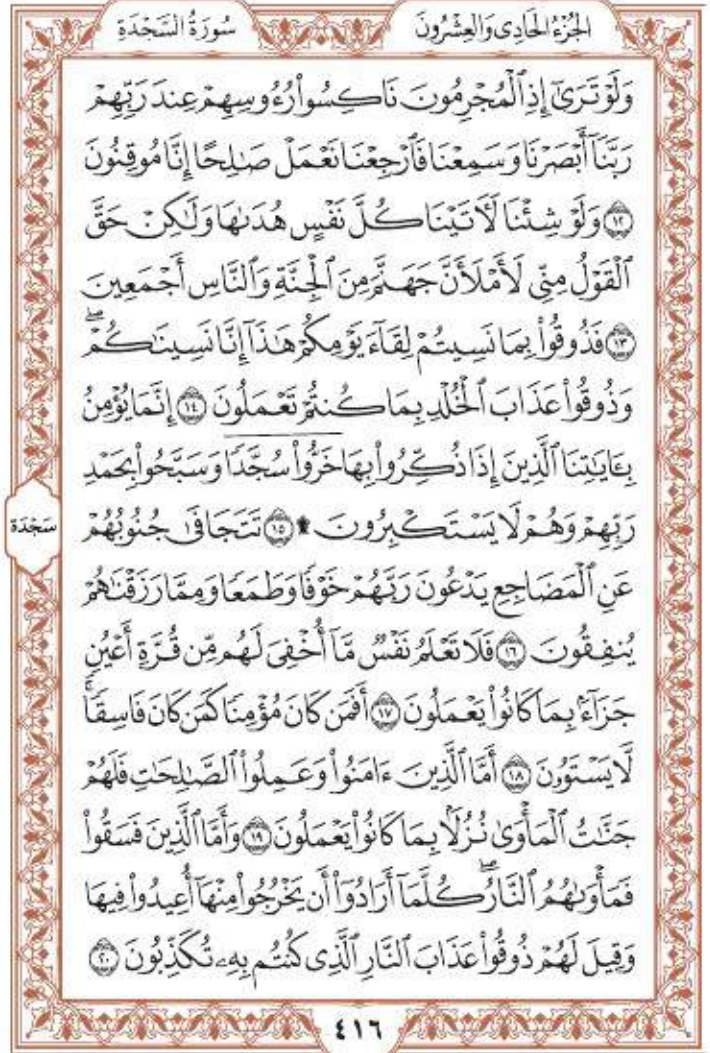
15. Bizim âyetlerimize ancak o kimseler inanırlar ki, bunlarla kendilerine öğüt verildiğinde, büyüklük taslamadan secdeye kapanırlar ve Rablerini hamd ile tesbih ederler.

(Bu âyet secde âyetidir. Bu konuda Ebu Hüreyre (r.a.)'ın rivayet ettiği bir hadis-i şerifin meâli şöyledir: İnsanoğlu secde (âyetini) okuyup secde ettiği zaman, şeytan ağlayarak çekilir ve «Eyvahlar olsun! Ademoğlu secde ile emrolundu, secde etti ve cenneti kazandı; ben ise secde ile emredilince direndim ve sonum ateş oldu» der.)

16. Korkuyla ve umutla Rablerine yalvarmak üzere (ibadet ettikleri için), vücutları yataklardan uzak kalır ve kendilerine verdiğimiz rızaktan Allah yolunda harcarlar.

17. Yaptıklarına karşılık olarak, onlar için ne mutluluklar saklandığını hiç kimse bilemez.

(Allah'ın sevgili kullarına hazırlanmış olduğu cennet nimetlerinin dünya ölçüleri içinde tarif edilemezliği, bu âyette çok özlü bir şekilde belirtilmiştir. Bu nimetleri, dünya hayatının nimetleri gibi nitelendiren sözler, esasen bizim anlayışımıza hitap edebilmek içindir. Nitekim Hz. Peygamber (s.a.), Cenab-ı Allah tarafından, sevgili kulları için, hiçbir gözün görmediği, hiç-

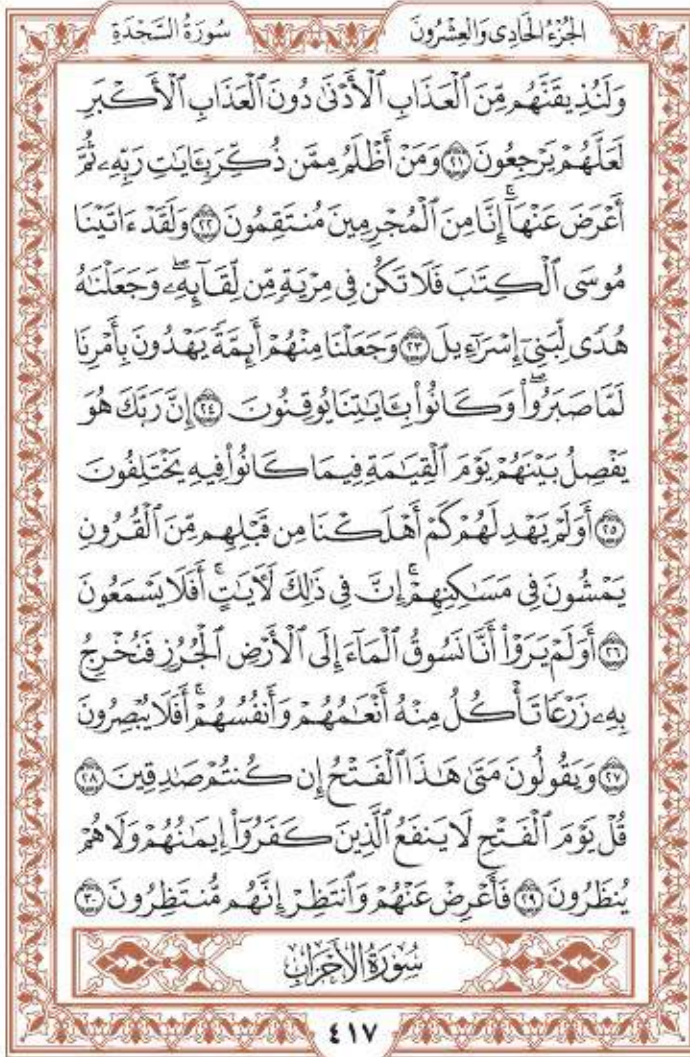

bir kulağın duymadığı ve hiçbir insanın aklına gelmeyen nimetler hazırlanmış olduğunu ifade etmiştir.)

18. Öyle ya, mümin olan, yoldan çıkmış kimse gibi midir? Bunlar elbette bir olamazlar.

19. İman edip de, iyi işler yapanlara gelince, onlar için yaptıklarına karşılık olarak varıp kalacakları cennet konakları vardır.

20. Yoldan çıkanlar ise, onların varacakları yer ateştir. Oradan her çıkmak istediklerinde geri çevrilirler ve kendilerine: Yalandır deyip durduğunuz cehennem azabını tadın! denir.

21. En büyük azaptan önce, onlara mutlaka en yakın azaptan tattıracağız; olur ki (*imana*) dönerler.

(En büyük azap «ahiret azabı» şeklinde, yakın azap ise, dünyadaki kıtlık, esaret ve benzeri sıkıntılar şeklinde tefsir edilmektedir.)

22. Kendisine Rabbinin âyetleri hatırlatıldıktan sonra onlardan yüz çeviren daha zalim kim olabilir! Muhakkak ki biz, günahkârlara, lâyük oldukları cezayı veririz.

23. Andolsun biz Musa'ya Kitap verdik, -(*Resûlüm!*) sen ona kavuşacağından şüphe etme- ve onu İsrailoğullarına hidayet rehberi kıldık.

(Bu manaya göre, Hz. Peygamber'in, Mirac gecesinde Hz. Musa ile karşılaşacağına işaret vardır. Ayrıca, «sakın Musa'nın Kitab'a kavuşması, Kitab'ı alması hakkında şüpheye düşme» ve «sakın sen ona, yani Kitab'a kavuşacağından şüpheye düşme!» manaları da verilerek; kendisinden önce hiç şüphesiz Hz. Musa'ya da Kitap verilmiş olduğu veya Hz. Musa'ya verildiği gibi kendisine de Kitap verileceğinde şüphe etmemesi konusunda Resûlullah'a hitap edildiği yorumları yapılmıştır.)

24. Sabrettikleri ve âyetlerimize kesinlikle inandıkları zaman, onların içinden, buyruğumuzla doğru yola ileten rehberler tayin etmiştik.

25. Muhakkak ki Rabbin, ihtilâf etmekte oldukları şeyler hakkında kıyamet günü onların aralarında hükmedecektir.

26. Halen yurtlarında gezip dolaştıkları kendilerinden önceki nice nesilleri helâk edişimiz onları doğru yola sevk etmedi mi? Bunlarda elbette ibretler vardır. Hâla kulak vermezler mi?

27. Kupkuru yerlere suyu ulaştırdığımızı, onunla gerek hayvanlarının gerekse kendilerinin yiyegeldikleri ekini çıkarmakta olduğumuzu da görmediler mi? Hâla da göremeyecekler mi?

28. Eğer doğru söylüyorsanız, bu fetih (*ve hüküm*) günü hani ne zaman? derler.

29. De ki: Fetih (*ve hüküm*) gününde inkârcılara (*o gün ettikleri*) imanları fayda vermeyecek ve kendilerine mühlet de tanınmayacaktır!

30. Artık sen onları bırak ve bekle. Zaten onlar da beklemektedirler.

(Tefsirlerde, âyette, kâfirlerin de, Hz. Peygamber'in ölmesini veya öldürülmesini beklediklerine işaret bulunduğu belirtilmektedir.)